

"כנלוכה דגלאס יודעת לגרום לנו להתאהב ומדוק הפיל אותנו שדודות,
לא חשבנו שאפשר יותר מלארד אבל הנה..."
הפסנת אנה/בית

ספר בסדרת 'נפלונו כן'

להרביים

פנלופה דאגלס

סופרת רבי מכר של ה - The New York Times

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז 'נפלנו כך' לחצי כאן

פרולוג

פאלון

היו אנשים שחיבבתי ואנשים שלא חיבבתי. אנשים שאהבתי ואנשים שלא אהבתי. אבל היה רק אדם אחד שאהבתי לשנוא. "למה אתה עושה את זה?" שמעתי קול נשי יללני שואל, כשהקפתי את האולם בדרך לשיעור חינוך גופני לכיתה י'.

עצרתי מיד, נועצת את מבטי בטייטום ברנדט אדומת הפנים, שהתעמתה עם אחי החורג הסמרטוט, מדוק קארות'רס, ועם החבר שלו ג'ארד טרנט. הם עמדו במסדרון ליד הלוקרים בהבעות חתומות, נראים משועממים, בזמן שהיא הידקה את רצועות התיק שלה. "נבחת עליי אתמול," היא המשיכה, מכווצת את גבותיה בזעף ומביטה אל ג'ארד, כשמדוק מחייך מאחוריו. "ואז כל החברים שלך הצטרפו. זה נמשך נצח, ג'ארד. מתי כבר תפסיק? למה אתה עושה את זה?"

לקחתי נשימה ארוכה והוספתי, כהרגלי, גלגול-עיניים-והינד-ראש. באמת שנאתי פינות אפלות. שנאתי דלתות סגורות. שנאתי לא לראות את המשך הדרך. פינה אפלה מס' 1: אבא שלך ואני עומדים להתגרש. פינה אפלה מס' 2: אנחנו עוברים דירה. טוב. פינה אפלה מס' 3: אני מתחתנת. טוב. פינה אפלה מס' 952: אני לא באמת מחבבת אותך או את בעלי או את הבן שלו, אז אני מתכוונת לצאת לחמש-עשרה חופשות בשנה לבדי! בסדר, אמא שלי לא באמת אמרה את זה, אני ממש טובה במתן פרשנות לדברים. והסודות שלה זה דבר דפוק.

השתהיתי קצת ותחבתי את ידי בכיסי הסקיני ג'ינס, ממתינה לראות מה הבחורה הזאת תעשה. האם היא סוף סוף תגדל ביצים, או לפחות תתפוס את הביצים הקטנות שהיו לאידיוטים האלה? המשכתי לקוות שהיא תיענה לאתגר, והיא תמיד אכזבה אותי. טייטום ברנדט היתה נמושה.

לא ידעתי עליה הרבה, אלא רק שכולם קראו לה טייט, חוץ מאשר מדוק וג'ארד; היא נראתה כמו רוקרית מבחוץ, אבל שיחקה על-בטוח מבפנים; והיא היתה יפה. יפה בסגנון מעודדת. שיער בלונדיני ארוך? לגמרי.

עיניים כחולות גדולות? בהחלט.

רגליים ארוכות, שפתיים מלאות וציצים גדולים? אפילו בגיל שש-עשרה.

היא היתה החבילה המושלמת, ואילו הייתי אחי החורג, לא היתה לי שום בעיה לתקוע את הלשון שלי בפה שלה. לעזאזל, הייתי אולי עושה את זה בכל מקרה.

לעסתי את השפה שלי, חושבת על זה. כן, הייתי יכולה להיות לסבית. אולי. אילו הייתי רוצה. לא, לא חשוב.

הרעיון הוא... השאלה למה מדוק וג'ארד עינו אותה במקום לנסות לצאת איתה נעלמה מעיניי.

אבל מסיבה כלשהי זה עניין אותי. מתחילת כיתה ט' שניהם הציקו לה. הם הפיצו שמועות, הטרידו אותה ועשו כל מה שביכולתם כדי לאמלל אותה. הם דחפו, והיא נסוגה שוב ושוב. זה התחיל לעצבן אותי כל כך, עד שהתכוונתי לדפוק את הראשים שלהם זה בזה כדי להגן עליה.

אלא שבקושי הכרתי אותה. וטייטום לא הכירה אותי בכלל. התחמקתי כל כך מהרדאר, עד שסונו לא יכול היה לגלות אותי.

"למה?" ג'ארד ענה על שאלתה בשאלה ונדחף אל תוך המרחב האישי שלה בהילוך שחצני. "כי את מסריחה, טייטום." הוא קימט את אפו כאילו נגעל. "יש לך ריח... של כלב." טייטום הזדקפה מייד, והדמעות בעיניה החלו לבסוף לזלוג.

תבעטי לו בביצים, כלבה!

בנשיפה מלאת כעס דחפתי בחזרה את משקפיי על גשר האף שלי. זה מה שעשיתי לפני שהחזקתי את עצמי.

היא נדה בראשה. "אתה אפילו לא זוכר איזה יום היום, נכון?" היא הידקה את שפתיה הרועדות בין שיניה והסתכלה מטה אל הקרקע.

ואפילו בלי שראיתי את עיניה, ידעתי מה היה שם. ייאוש. אובדן. בדידות.

בלי להסתכל עליו שוב היא פנתה והלכה משם.

ייתכן שקל יותר להכות אותו. להטיח בו עלבונות בחזרה.

וגם אם בזתי לחולשה שלה, הבנתי דבר אחד שלא הבנתי לפני כן: ג'ארד היה בן-זונה, אבל הוא היה בן-זונה שעלול לפגוע בה.

היא היתה מאוהבת בו.

שילבתי את זרועותיי על חזי ופסעתי אל עבר הלוקרים, שם ג'ארד ומדוק עמדו, לוטשים עיניים בטייט.

מדוק דיבר מאחוריו. "מה זה היה? איזה יום היום?"
ג'ארד נפנף את השאלה. "אין לי מושג על מה היא דיברה."
"היום הארבעה-עשר באפריל," צייצתי מאחורי כתפו של מדוק, גורמת לו להסתובב. "זה
אומר לך משהו, אהבל?" כיוונתי אל ג'ארד.
מדוק הרים גבה בלונדינית כהה לעברי, רמז לחיוך בעיניו. ג'ארד הסב את ראשו מספיק כדי
שאראה את צדודית פניו.
"ארבעה-עשר באפריל?" הוא לחש ואז מצמץ הרבה זמן, בחוזקה. "שיט, הוא מלמל.
ומדוק נרתע קצת אחורה, כשג'ארד הלם בכף ידו בדלת של הלוקר הקרוב ביותר אליו.
"מה לעזאזל?" הזעיף מדוק את פניו.
ג'ארד העביר את כפות ידיו על פניו ואז הניד בראשו.
"שום דבר. לא חשוב," הוא נהם. "אני הולך לשיעור גיאומטריה."
הוא תקע את אגרופיו בכיסיו ופסע לאורך המסדרון, משאיר מאחור את מדוק ואותי.
אילו הייתי צריכה לבחור בין אחי החורג לבין החבר שלו, הייתי אומרת שאת החבר שלו
כיבדתי יותר. שניהם היו מנוולים ממדרגה ראשונה, אבל לג'ארד לפחות לא היה אכפת מה
אנשים חושבים עליו. הוא הסתובב כמו הכלאה מוזרה בין ספורטאי לגותי. פופולרי ומאיים.
אפל, אבל נחשק מאוד.
למדוק, לעומת זאת, היה אכפת מה כולם חושבים: ההורים שלנו. המנהל. ורוב התלמידים.
הוא אהב שאוהבים אותו, ושנא שמקשרים אותו אליהם. התחילו להשתמש בפופולריות
שלהם כבר בכיתה י', כוח שעתידי היה לצאת מכלל שליטה כשהם יגיעו לכיתה י"ב.
"ואו, החבר שלך לוזר," הקנטתי אותו, מכניסה את ידי לתוך הכיסים האחוריים של הג'ינס
שלי.
מדוק מיקד בי את מבטו בעיניים רגועות ובחצי-החיוך המשועשע הזה שלו. "אז החבר---"
הוא התחיל, ואז נעצר. "אה, נכון. אין לך שום חברים."
"לא צריכה אותם," עניתי בחזרה. "אני מתקדמת מהר יותר לבד. אני מתכוונת להגיע רחוק.
אתה יודע את זה."
"כן, את תגיעי רחוק. אבל תעצרי בדרך בניקוי יבש, פאלון, אני צריך שיביאו לי משם את
החולצות שלי." הוא החליק יד שחצנית על חולצתו המכופתרת מאברקומבי, בצבע כחול-
נייבי. עם הג'ינס המשופשף עד גובה הנעל, צמיד פרקורד שחור ושיער בלונדיני כהה מסוגן
מדוק התלבש כדי להרשים. בנות נהרו אחריו, כי הוא נראה טוב; הוא היה מסוגל לדבר בלי
הפסקה, ואהב לשחק. הוא היה בחור כייפי לכל הדעות.
והוא תמיד גרם לי להרגיש קטנה.
דיברתי הרבה שטויות, אך למען האמת, זה היה מיועד יותר לאזניי מאשר לאזניו של מישהו
אחר. מדוק היה בגדי מעצבים. אני הייתי רשת טארגט. הוא היה שוקולד גודייבה, אני הייתי

חטיף סניקרוס. לעניות דעתו, לו היתה זכאות טבעית לקבל דברים, ואני הייתי הבת הנצלנית של הזונה הגולדיגרית שתפסה את אבא שלו.

מדוק חשב שאני עפר מתחת לרגליו. שילך להזדיין.

העפתי מבט מהיר ומתנשא בתלבושת שלו.

"החולצות שלך – תרשה לי להזכיר לך- באמת סופר סטייליסטיות. הקהילה הגאה תהיה גאה בך."

"גם את יכולה להשיג דברים יפים. אחרי הכל, אבא שלי משלם לאמא שלך מספיק בעד השירותים שלה."

"דברים יפים? כמו לובשות חצאיות המיני שאתה יוצא איתן?" התרסתי בפניו. הגיע הזמן לחנך את החרא הקטן. "רוב הבחורים, מדוק, אוהבים דברים אחרים. אתה יודע למה אתה רוצה לראות אותי לובשת דברים חושפניים 'יפים'? כי ככל שאני מראה יותר, כך אני מסתירה פחות. אני מפחידה אותך."

הוא הניד בראשו. "שטויות, אחות קטנה."

קטנה... הייתי צעירה ממנו בחודשיים בלבד. הוא אמר דברים כאלה כדי להרגיז אותי.

"אני לא אחותך הקטנה." עשיתי צעד קדימה. "ויש לי חברות. והרבה בחורים שמתעניינים בי. הם אוהבים איך שאני נראית. אני לא נכנעת לסטנדרטים שלך או של ההורים המתנש---"

"ואו, אני משועמם," הוא קטע אותי באנחה. "החיים שלך לא מעניינים אותי, פאלון. ארוחות ערב בחגים ומדי פעם בבית. אלה הפעמים היחידות שבהן אני רוצה להיתקל בך."

הרמתי את הסנטר בניסיון לא להסגיר דבר. זה לא כאב. לא המילים שלו ולא דעתו עליי. לא היה בגרוני שום כאב, שצנח לבטני ולחץ עוד יותר על המועקות שנמצאות שם דרך קבע. מה שהוא אמר לא היה חשוב. אהבתי את מי שהייתי. אף אחד לא אמר לי איך להתלבש, איך להתנהג, לאלו מועדונים להצטרף...אני מחליטה מה נכון לי. מדוק היה בובה על חוט.

אני חופשייה.

כשלא אמרתי כלום, הוא התחיל ללכת אחורה ולהתרחק ממני. "ההורים לא בבית הלילה. אני עושה מסיבה. תתרחקי משם. אולי תסתתרי במגורי המשרתים, לשם את שייכת."

צפיתי בו הולך, בידיעה שלא אקשיב לו.

פרק 1

מדוק

כעבור שנתיים

"ברצינות?" קראתי. "היא יכולה לנסוע יותר לאט מזה?" שאלתי את ג'ארד כשישבתי במושב האחורי של מכונית ה-G8 של החברה שלו, ידיי על ראשי.

טייט הסתובבה במושב הנהג, עיניה חדות כאילו היא רוצה לתקוע לי סכין בגולגולת. "אני מתקרבת לסיבוב חד במהירות של כמעט 80 קמ"ש על דרך עפר רעועה!" היא צעקה. "זה אפילו לא מירוץ אמיתי. זה אימון. אמרתי לך כבר!"

כל שריר בפניה היה מתוח, בעודה נוזפת בי. הטייתי את ראשי לאחור ונאנחתי. ג'ארט ישב לפניי, כשהמרפק שלו על הדלת וראשו טמון בכף ידו.

זה היה יום שבת אחר הצהריים, שבוע לפני המירוץ האמיתי הראשון של טייט במסלול המקומי הזמני שלנו---הלופ. היינו על כביש 5 בשלוש השעות האחרונות. בכל פעם שהטמבלית הקטנה הורידה הילוך מוקדם מדי, או לא לחצה על הגז מספיק מהר, ג'ארד שתק – אבל אני לא.

הוא לא רצה לפגוע ברגשותיה של החברה שלו, אבל לי לא היה אכפת. למה ללכת על ביצים לידה? לא ניסיתי להיכנס לה לתחתונים. כבר לא, בכל אופן.

טייט וג'ארד בילו את רוב התיכון כשהם שונאים זה את זה, מתווכחים ונאבקים במשחק המקדים הארוך ביותר שראיתי בחיים שלי. עכשיו הם היו לגמרי בעניין זה של זה, כמו רומיאו ויוליה. גרסת הפורנו.

ג'ארד הסב את ראשו, אך לא מספיק כדי לפגוש בעיניי. "צא החוצה", הוא ציווה. "מה?" פלטתי, עיניי מתרחבות. "אבל... אבל..." גמגמתי, קולט את חיוך הניצחון של טייט במראה הקדמית.

"אבל כלום," נבח ג'ארד. "לך תביא את המכונית שלך. היא יכולה להתחרות בך." פרץ אדרנלין עבר בגופי עקב הריגוש המצופה. ללא ספק טייט היתה יכולה להתחרות באיזו בחורה שאין לה שום מושג מה היא עושה, אבל עדיין היו לה הרבה מה ללמוד - וביצים לגדל. אני בפנים. רציתי לחייך, אבל לא עשיתי את זה. במקום זאת רק גלגלתי עיניים. "טוב, זה יהיה משעמם."

"הו, אתה כל כך משעשע," היא לעגה, מהדקת את אחיזתה בהגה. "אתה ממש כמו ילדה בת שתיים- עשרה כשאתה מיילל."

פתחתי את הדלת האחורית. "אם כבר מדברים על ליילל... רוצה להתערב מי זה שיבכה בסוף היום?"

"אתה," היא ענתה.

"לא."

היא אחזה בחבילת ממחטות-נייר והשליכה אותה לעברי.

"הנה, למקרה הצורך."

"אהה, אני רואה שאת מחזיקה סטוק מוכן, עניתי. "כי את בוכה כל כך הרבה, נכון?"

היא קפצה: "Tais-toi! Je te detés¹"

"מה?" קטעתי אותה. "מה אמרת? אני שווה, ואת אוהבת אותי? ג'ארד, ידעת שיש לה

רגשות---"

"תפסיקו עם זה!" הוא שאג, משתיק את שנינו. "לעזאזל עם שניכם." הוא הרים את ידיו

באוויר, מסתכל הלוך ושוב בין שנינו כאילו היינו ילדים שובבים.

טייט ואני שתקנו לרגע. ואז היא גיחכה. גם אני לא הצלחתי לא לצחוק.

"מדוק?" אמר ג'ארד בשיניים חשוקות. יכולתי לשמוע את המתח בקולו. "החוצה. עכשיו."

לקחתי את הטלפון הנייד שלי, שהיה מונח על המושב, ועשיתי מה שאמרו לי, רק משום

שידעתי שלחבר הכי טוב שלי נמאס.

ניסיתי להציק לטייט כל היום על ידי כך שסיפרתי בדיחות והסחתי את דעתו של ג'ארד. היא

עמדה להתחרות סוף סוף ביריבה אמיתית, ואם כי ג'ארד ואני עבדנו איתה, ידענו שהדברים

משתבשים שם על המסלול. כל הזמן. אבל טייט התעקשה שהיא מסוגלת להתמודד עם זה.

ומה שטייט רוצה, טייט מקבלת. ג'ארד היה רכרוכי לגמרי כשהיה מדובר בבחורה הזאת.

הלכתי לאורך המסלול, לעבר שביל הגישה המוביל אליו. ה-GTO הכסופה שלי חנתה לצד

הכביש. שלייתי את המפתחות מתוך הג'ינס ביד אחת, תוך כדי שהעברתי יד שנייה על

המצח.

תחילת יוני, והכל סביב נראה אומלל. החום לא היה נורא, אבל הלחות המחרבנת הפכה את

המצב לגרוע יותר.

אמא שלי רצתה שאבוא לניו אורלינס לקיץ, ואמרתי לה שאין סיכוי, ממש-ממש-לא.

כן, אני ממש אוהב להזיע כמו סוס בזמן שהבעל החדש שלה מנסה ללמד אותי לדוג שרימפס

במפרץ. לא. אני אוהב את אמא שלי, אבל הרעיון שיהיה לי בית לעצמי במשך כל הקיץ בזמן

שאבא שלי ישהה בדירה שלו בשיקגו היה, ללא ספק, רעיון הרבה יותר טוב.

היד שלי רטטה, והסתכלתי על הטלפון.

מדברים על החמור.

"היי, מה נשמע?" שאלתי את אבא כשהגעתי אל המכונית.

"מדוק. שמח שענית. אתה בבית?" באופן חריג הוא נשמע מודאג.

"לא, אבל התכוונתי לנסוע לשם עוד מעט. למה?"

1. בצרפתית: סתום את הפה, אני שונאת אותך

אבא שלי כמעט אף פעם לא היה בסביבה. הוא החזיק דירה בשיקגו, מאחר שהתיקים המשפטיים הגדולים שלו העסיקו אותו שעות ארוכות. על אף שהוא נעדר לעיתים קרובות, היה קל להסתדר איתו.

חיבבתי אותו. אבל לא אהבתי אותו.

אמי החורגת נעדרה שנה. נסעה, ביקרה חברים. שנאתי אותה.

והיתה לי אחות חורגת...היכן שהוא.

האדם היחיד שאהבתי בבית היתה אדי, מנהלת משק הבית שלנו.

היא וידאה שאני אוכל ירקות, והיא זאת שחתמה על אישורים שנשלחו מבית הספר. היא היתה המשפחה שלי.

"אדי התקשרה הבוקר", הוא הסביר. "פאלון הופיעה היום." נשימתי נתקעה בגרוני, וכמעט הפלתי את הטלפון.

פאלון?

שמתי את כף ידי על מכסה המנוע של המכונית, הרכנתי את ראשי, וניסיתי להפסיק לחרוק שיניים.

אחותי החורגת בבית. למה? למה עכשיו?

"אז?" פלטתי. "איך זה קשור אליי?"

"אדי ארזה לך תיק." הוא התעלם מהשאלה שלי. "דיברתי עם אמא של ג'ארד, ואתה תישאר אצלם כמה שבועות עד שלוח הזמנים שלי יתפנה. ואז אני אבוא הביתה ונטפל בעניין הזה." סליחה? הרגשתי כאילו הטלפון עומד להיסדק תחת אצבעותיי בעודי אוחז בו בחוזקה.

"מה? למה?" צעקתי, נושם בכבדות. "למה אני לא יכול להישאר בבית שלי?"

ממתי יש לה זכות לנהל את העניינים? אז היא בבית. ביג דיל! תשלחו אותה משם. למה צריך היה לשלוח אותי?

"אתה יודע למה," אבא שלי ענה, הטון העמוק שלו מאיים.

"אל תלך הביתה, מדוק."

והוא ניתק.

נשארתי נטוע במקום שבו עמדתי, בוחן את השתקפות העצים על מכסה המנוע של המכונית. נאמר לי ללכת לבית של ג'ארד, לשם אדי תביא לי בגדים, ולא ללכת הביתה עד להודעה חדשה.

ולמה?

עצמתי את עיניי ונדתי בראשי. ידעתי למה.

אחותי החורגת היתה בבית, וההורים שלנו ידעו הכל.

כל מה שקרה שנתיים לפני כן.

אבל זה לא היה הבית שלה. זה אף פעם לא היה. זה היה הבית שלי במשך שמונה-עשרה שנים. היא חיה שם זמן מה אחרי שההורים שלנו התחתנו, ונעלמה לפני כמה שנים.

התעוררתי בוקר אחד, והיא לא היתה. שום להתראות, שום פתק, ושום תקשורת מאז.
ההורים ידעו היכן היתה, אבל אני לא ידעתי. אסור היה לי לדעת היכן היא.
וגם לא פאקינג היה אכפת לי בכל מקרה.
אבל לגמרי רציתי להיות בבית שלי בקיץ.

שעתיים מאוחר יותר ישבתי בסלון של ג'ארד עם אחיו-למחצה, ג'אקס, ממתין שאמא שלו תפסיק להסתכל עלינו בעיני נץ. ככל שישבתי יותר, כך הייתי להוט למצוא הסחות דעת.
לג'ארד היה המון אלוהול בחדר שלו, אלוהול שהבאתי לשם מהבית שלי, והגיע הזמן להתחיל את החימום של שבת בערב.
ג'אקס היה שרוע על הספה, משחק במשחקי וידיאו, וג'ארד נסע לעשות קעקוע.
"לא ככה מטפלים בזה, ג'ייסון", שמעתי את קתרין טרנט לוחשת-צועקת מהמטבח.
גבותי התרוממו. "ג'ייסון? זה היה שמו של אבי.
היא עברה ליד הדלת תוך כדי כך שצעדה ודיברה בטלפון.
היא קוראת לאבא שלי ג'ייסון? לא מוזר, אני מניח. זה השם שלו. זה פשוט נשמע מוזר. לא היו הרבה אנשים שיכלו לקרוא לאבא שלי בשמו הפרטי ולצאת מזה בשלום. בדרך כלל כינו אותו "מר קארות'רס" או "אדוני."
קמתי וצעדתי באיטיות אל חדר האוכל, שהיה ממוקם ממש ליד המטבח.
"זה הבן שלך," שמעתי אותה אומרת. "אתה צריך לבוא הביתה ולטפל בזה." הכנסתי את ידי לכיסים ונשענתי על הקיר שליד הדלת המובילה אל המטבח. אמא של ג'ארד השתתקה, וחוף מאשר רעשים של כלי מטבח לא נשמע דבר. היא כנראה הוציאה את הכלים מהמדיח.
"לא," היא ענתה. "שבוע אחד. לכל היותר. אני אוהבת את מדוק, אבל זאת המשפחה שלך, והם צריכים אותך. אתה לא תתחמק. יש לי כבר שני בנים מתבגרים. אתה יודע מה הם עושים כשאני מנסה לאכוף שעת עוצר? הם צוחקים עליי." התקשיתי להחליט האם לחייך בשעשוע או לקמוץ אגרופים בכעס.
"אני כן," היא המשיכה. "אני רוצה לעזור, אבל הוא צריך אותך!"
הלחישות שלה היו חסרות טעם. לא ניתן היה לצוות על אבי לעשות דברים. שלחתי מבט אל ג'אקס, מבחין בכך שהפסיק את משחק הווידאו שלו ועבר לצפות בי בגבות מורמות. הוא הניד בראשו והתבדח: "בחיים שלי לא צייתי לאף שעת עוצר. אבל היא חמודה כשהיא מדברת על זה. אני אוהב את האישה הזאת."
ג'אקס היה אחיו-למחצה של ג'ארד. היו להם אותו אבא, אבל אימהות שונות, וג'אקס בילה את רוב חייו עם האבא הסדיסט שלהם או במשפחות אומנה. בסוף הסתיו האחרון אבא שלי עזר לקתרין להוציא את ג'אקס מהאומנה ולהביא אותו אליה הביתה. אבא של ג'ארד וג'אקס היה בבית הסוהר, וכולם רצו שהאחים יהיו יחד. במיוחד האחים.

ועכשיו, כשג'ארד, שהיה החבר הכי טוב שלי במשך כל תקופת התיכון, מצא את הנפש התאומה שלו ואהבת חייו, הוא כבר לא היה בסביבה כל כך הרבה כמו פעם. לכן ג'אקס ואני התקררנו.

"בוא", הפניתי אליו את סנטרי. "אני לוקח בקבוק מהחדר של ג'ארד, ואז אנחנו יוצאים."

"אני רוצה לראות את הכדורים הכי גדולים שלך", פקדתי בקול הכי עבה שהצלחתי לגייס. העיניים שלי היו מצומצמות, והייתי צריך להדק שיניים כדי לא לצחוק. טייט הזדקפה והסתובבה לאט, כשהסנטר שלה פונה מטה והעיניים מביטות מעלה. זה הזכיר לי איך אמא שלי הסתכלה עליי כשהשתנתי בברכה בהיותי ילד. "ואו, את זה לא שמעתי אף פעם." היא הסתכלה אליי בעיניים מופתעות. "טוב, אדוני, יש לנו כמה ממש כבדים, אבל לכולם נדרשות שתי אצבעות ואגודל. אתה כזה מיומן?" פניה שידרו רצינות. אנחנו מדברים על שיעורי-בית, אבל יכולתי לראות את החיוך הקטן בזווית פיה. "אני כל כך מיומן", הקנטתי אותה, מרגיש כאילו הלשון שלי גדולה מדי בשביל הפה שלי. "היית מקנאה אילו היית יודעת מה אני מסוגל לעשות עם הכדור הזה." היא גלגלה עיניים וניגשה אל הדלפק.

טייט עבדה בבאולינג מאז הסתיו שעבר. זה היה כמעט צו של בית-משפט, שהיא תשיג לעצמה עבודה. טוב, לא באמת. זה כנראה יכול היה להיות משהו שבית המשפט היה מורה לעשות אילו ג'ארד היה מגיש תביעה. הבחורה, שגובהה מטר ושבעים ומשקלה שישים קילוגרם, טיפלה בקלילות במכונת של החברה שלה במוט ברזל, באחד מהתקפי האלימות המפורסמים שלה. זה היה די מלוכלך ודי מדהים. סרט הווידאו הועלה ליוטיוב, ואפשר להגיד שהוא יצר תנועה פמיניסטית. אנשים נתנו פרשנויות משלהם לסרטון, ואפילו צירפו לו מוסיקה. הם קראו לו *מי הבוס עכשיו?*, מאחר שהמכונת של ג'ארד היתה מוסטנג בוס 302. אבל הכל היה אי הבנה. וטייט שילמה על הנזקים. היא גדלה. ג'ארד ואני גדלנו. וכולנו היינו חברים.

הם, כמובן, שכבו זה עם זה. אני לא קיבלתי שום הטבות כאלה.

"מדוק, שתית?" טייט שמה את כפות ידיה על הדלפק והסתכלה עליי כמו אימא.

"איזו שאלה טפשית."

ברור ששתיתי. זה כאילו שהיא בכלל לא הכירה אותי.

היא הרימה את ראשה מסתכלת אל עבר המסלולים שמאחוריי, ואני חשתי שענייה הכחולות הגדולות ייצאו מחוריהן.

"גרמת גם לג'אקס להשתכר!" היא האשימה, כועסת בבירור עכשיו.

הסתובבתי כדי לראות על מה היא מסתכלת, ומעדתי כשכף הרגל שלי נתפסה ברגלי השרפרף שלידי. צעקה נפלטה מגרוני.

"הוואוו!" צעקתי שוב, מחזיק בקבוק ג'ק דניאלס באוויר, כשראיתי את מה שטייט ראתה.

קבוצת אנשים התגודדה מול אחד המסלולים, צוחקים וצופים בג'אקס רץ, מחליק וגולש לאורך מסלול הבאולינג.

"לעזאזל, כן!"

הבקבוק נתלש מאצבעותיי, וכשהסתובבתי, ראיתי את טייט דוחפת אותו מתחת לדלפק, מהדקת שפתיים ברוגז ומזעיפה פנים.

"למה הוויסקי נעלם?!" חיקיתי את קפטן ג'ק ספארו וחבטתי באגרופי על הדלפק.

טייט צעדה לאורך המעבר, לעבר הדלת המובילה אל המסלולים. "אתה תהיה בצרה צרורה כשאני אחזור לדלפק הזה," היא לחשה-צעקה לעברי.

"את אוהבת אותי. את יודעת שזה נכון!" צחקתי ורצתי במהירות דרך מבוך השולחנות

והכיסאות שסביב דוכן האוכל אל המקום שבו ג'אקס שיחק. עוד כמה בחורים הצטרפו לחגיגה וגלשו לאורך המסלולים, להנאתו הרבה של הקהל של מוצאי שבת. בשעה הזאת לא היו הרבה משפחות שם, והאנשים היחידים שזה לא שעשע אותם היו כל הפנויים שבילו את שנותיהם המאוחרות בקינה על כרס הבירה שלהם ובתיאורים איזה מזל היה להם, שהצליחו לחמוק מנישואים. הם פשוט צפו והנידו בראשם.

"פאלון בבית. אל תלך הביתה."

בלעתי שוב את הוויסקי, שכל הזמן עלה שוב במעלה גרוני, והשלכתי את ראשי לאחור. "והוואו!" שאגתי. אחר כך צעדתי במורד רצפת העץ הצבועה בצבע בהיר, קפצתי לתוך המסלול על בטני, והחלקתי כל הדרך.

הלב שלי דפק בחוזקה, וההתרגשות בעבעה בחזי.

אלוהים! המסלולים האלה היו חלקים בטירוף, ואני פשוט צחקתי. לא אכפת היה לי שטייט כועסת עליי או שהאגרוף של ג'ארד ישאיר סימן קבוע על הפנים שלי, מפני שעשיתי בלגן בעבודה של החברה שלו. כל מה שאכפת היה לי היה מה שהעביר אותי מרגע אחד לרגע הבא.

אני לא יכול ללכת הביתה.

הקהל הריע וצעק מאחוריי, חלקם קופצים מעלה ומטה. יכולתי לדעת את זה רק משום שהרגשתי את הרטט מתחתיי. וכאשר התגלגלתי כדי לעצור, רגליי מיטלטלות למסלול הבא, פשוט שכבתי שם, תוהה. לא לגבי פאלון. אפילו לא לגבי השאלה האם אני שיכור מכדי לנהוג הביתה. תהיתי בקול רם, "איך לעזאזל אני אמור לקום?" המסלולים האלה היו חלקלקים. לא יכולתי לעמוד. אילום הייתי מנסה, הייתי מחליק. שיט.

"מדוק! קום!" יכולתי לשמוע את הנביחה של טייט ממקום כלשהו קרוב אליי.

מדוק. קום. השמש זרחה. אתה צריך לעזוב.

"מדוק.קום!" טייט צעקה שוב.

התעוררתי. "זה בסדר, רטנתי." אני מצטער, טייט. את יודעת שאני אוהב אותך, נכון?" עברתי לתנוחת ישיבה תוך כדי שיהוק, ואז הסתכלתי למעלה וראיתי אותה הולכת על הפס האמצעי שבין שני המסלולים. כמו בוסית.

היא שמה את ידיה על ירכיה, גבותיה משוות לה מבט חמור.

"מדוק, אני עובדת פה."

נרתעתי, לא אהבתי את האכזבה בקולה. תמיד השתוקקתי לכבוד מצידה של טייט.

"מצטער, בייב." ניסיתי לקום, אבל החלקתי שוב, כאב עז מתפשט באחד מפלחי הישבן שלי. "כבר אמרתי שאני מצטער, לא?"

היא כרעה וכרכה את זרועותיה סביב זרועותיי, עוצרת אותי. "מה קורה לך? אתה אף פעם לא שותה, אלא אם כן אתה במסיבה."

הכנסתי רגל אחת לתעלה והתנדנדתי עד שטייט משכה אותי קרוב יותר אליה, ואז הצלחתי לשים את הרגל השנייה על הפס האמצעי.

"הכל בסדר." שלחתי חצי-חיוך.

"אני ליצן, טייט. אני...." נופפתי בידי באוויר. "רק...ליצן---ליצן," מיהרתי להוסיף.

היא המשיכה לאחוז בי, אבל יכולתי להרגיש את אצבעותיה מרפות מאחיזתן מתחת לשולי הטייט הקצרה שלי.

"מדוק, אתה לא בדיחה." עיניה היו שוב רציניות, אבל רכות יותר הפעם.

את לא יודעת מה אני.

הסתכלתי בעיניה, רציתי לספר לה הכל. רציתי שחבר---מישהו---יראה את ה'אני' האמיתי שלי. ג'ארד וג'אקס היו חברים טובים, אבל בחורים לא רצו לשמוע את החרא הזה, וגם לא היינו דקי-אבחנה.

טייט ידעה שמשהו לא בסדר, ואני לא ידעתי איך לספר לה. רק רציתי שתדע, שמתחת לכל זה

אני לא בחור טוב.

"אני עושה דברים טפשיים, טייט. זה מה שאני עושה. אני ממש טוב בזה." הרמתי את ידי לכיוון קווצת שיער, שיצאה מתוך הקוקו שלה, והעברתי אותה אל אחורי אוזנה, מנמיך את קולי עד שכמעט לחשתי. "אבא שלי יודע את זה, היא יודעת את זה." הסתכלתי מטה ואז שוב אליה.

"גם את יודעת את זה, לא?"

היא לא ענתה, אלא רק בחנה את פניי, הגלגלים במוחה ממשיכים להסתובב. היד שלי החליקה על לחייה, ונזכרתי בכל הפעמים שבהן הזכירה לי את פאלון. ליטפתי את לחייה באגודל שלי, מקווה שתצעק עליי. קיוויתי שלא יהיה לה אכפת ממני, עד כמה קל יותר יהיה לדעת שאין שום דבר אמיתי בחיי.

אחזתי את פניה המתקוות, השואלות, וצמצמתי את הרווח בינינו, מריח את ריח הבושם הקלוש שלה, כשקירבתי את שפתיי אל שפתייה. "מדוק", היא שאלה, קולה מלא בלבול והיא עדיין מביטה בי. הרכנתי את ראשי, נישקתי את מצחה נשיקה רכה ונשענתי אחורה באיטיות. גבותיה התכווצו בדאגה כשהסתכלה עליי. "אתה בסדר?" לא.

טוב. לפעמים.

אוקיי. כן. רוב הזמן, אני מניח.

אבל לא בלילה.

"ואו." לקחתי נשימה עמוקה וחייכתי. "אני מקווה שאת יודעת שלא היתה לזה שום משמעות," התבדחתי. "אני מתכוון, אני אוהב אותך. פשוט לא באופן הזה. יותר כמו אחות." פרצתי בצחוק והתכווצתי. בקושי הצלחתי לסיים את המשפט, כי עצמתי את עיניי ואחזתי בבטני.

"אני לא קולטת את הבדיחה," נזפה טייט.

שריקה חזקה פילחה את האוויר, וטייט ואני הסתכלנו למעלה.

"מה לעזאזל הולך כאן?" קולו האחראי, הגדול והכועס של ג'ארד הדהד באולם הבאולינג והכאיב לאזניי.

אבל כשהסתובבתי לעמוד מולו, דרכתי שוב בטעות על המסלול החלק.

"אוי שיט!" נשימתי נעתקה כשהחלקתי, ובטעות נשענתי עם כל כובד משקלי על טייט; וזה

היה יותר מדי בשבילה. נפלתי והיא צנחה לחיקי. הוטחנו על הרצפה וקיבלנו מכה קשה

מרצפת העץ. נראה שכל סנטימטר ארוך מהתחת שלי נחבל, אבל טייט היתה בסדר. היא

נחתה עליי. זה היה בסדר גם מבחינתי.

אבל כאשר הסתכלתי לעבר החבר הכי טוב שלי, שעמד בתחילת המסלול והסתכל עלינו עם

רצח בעיניים, דחפתי את טייט מעליי בגועל.

"גבר, היא הגניבה לי ויסקי וניסתה לאנוס אותי תוך כדי הדייט!" הצבעתי על טייט. "היא

מחזיקה את זה מתחת לדלפק. לך תראה!"

טייט רטנה וזחלה בחזרה אל המשטח שבין המסלולים, הקוקו המבולגן שלה בקושי מחזיק

מעמד.

"ג'אקס!" צעק ג'ארד לעבר המסלול שמימיני, שבו ג'אקס זחל לאט בחזרה. "ואתה," עיניו של ג'ארט שילחו לעברי גיצים. "תיכנסו למכונת עכשיו."
"אווו, אני חושב שהוא רוצה להצליף בך," אמרתי בקול מתנגן לטייט, שירדה מהמשטח האמצעי והלכה אל החבר שלה.
"שתוק, מטומטם," היא פלטה בחזרה.

פרק 2

פאלון

"זאת היתה הנשיקה הראשונה שלך?" הוא שואל, מטה את ראשו אחורה כדי להסתכל עליי. אני מסתכלת מטה ואוחזת בשיש המטבח, מאחוריי. זה מרגיש לא נכון. הוא לוחץ את גבי אל החלק העליון של השיש, ואני לא יכולה לזוז. זה כואב. פשוט תסתכלי עליו, אני פוקדת על עצמי. תסתכלי מעלה, אידיוטית שכמוך! תגידי לו לעזוב אותך. הוא לא רואה אותך. הוא נצלן. הוא גורם לך להרגיש מלוכלכת. "בואי הנה." הוא תופס את פניי, ואני נרתעת. "תני לי להראות לך איך להשתמש בלשון הזאת."

זה מרגיש לא נכון.

"פאלון?" הקול הרך, האוורירי, חודר אליי בחלומי.

"פאלון, את ערה?"

שמעתי דפיקה.

"אני נכנסת," היא קראה.

פקחתי את עיניי, מסלקת את ערפל השינה ממוחי. לא יכולתי לזוז. הרגשתי כאילו הראש שלי מופרד מגופי, וזרועותיי ורגליי מולחמות אל המיטה, כאילו משקל של עשרה טונות ישב על גבי. מוחי היה פעיל, אבל גופי היה עדיין רדום לגמרי. "פאלון," קול שר באוזניי. "הכנתי את מה שאת הכי אוהבת, ביצים עלומות." חייכתי, כיווצתי את בהונות הרגליים וקימצתי את ידיי לאגרופים כדי לעורר אותן. "עם טוסט כדי שאוכל לטבול?" קראתי מתחת לכרית. "טוסט לבן, כי לחם דגנים זה לרכרוכיים," אמרה אדי בקול כאילו-רציני. זכרתי שאמרתי לה אותן מילים ממש לפני ארבע שנים בערך, כשאמא שלי נישאה לג'ייסון קארות'רס ואנחנו באנו לגור כאן.

העפתי את השמיכות מרגליי והתיישבתי, צוחקת. "התגעגעתי אלייך, חברה. את אחד

האנשים היחידים בעולם שלא בא לי להתנתק מהם."

אדי, מנהלת משק הבית ומישהי שהתנהגה אליי כאמא יותר מאמי האמיתית, היתה גם אחד האנשים היחידים שלא היו לי בעיות איתם.

היא נכנסה לחדר, מתמרנת בזהירות עם מגש מלא בכל הדברים שלא אכלתי כבר שנים: ביצים עלומות, קרואסונים, מיץ תפוזים סחוט טרי, סלט פירות עם תותים, אוכמניות ויוגורט. וחמאה אמיתית!

אוקיי---אז לא טעמתי את זה עדיין. אבל כמו שהכרתי את אדי, זה היה אמיתי.

כשהניחה את המגש על רגליי, תחבתי את שערי מאחורי האוזניים ולקחתי את משקפיי מהשדה.

"חשבתי שאמרת שאת מגניבה מדי בשביל משקפיים של היפסטרים," היא הזכירה לי.

טבלתי חתיכת טוסט בתוך חלמון הביצה. "מסתבר שהיו לי אז דעות מוצקות. דברים משתנים, אדי." חייכתי אליה בשמחה כשנגסתי באוכל, מריירת כשהמליחות החמימה של החלמון ושל החמאה נוגעת בלשוני. "אבל נראה שהבישול שלך לא! לעזאזל, ילדה, התגעגתי לזה."

אדי רחוקה מלהיראות ילדה, אבל מבחינת האישיות שלה היא יותר ילדה מכל מי שאני מכירה. היא לא רק מנהלת משק בית מצוינת, אלא הוכיחה את עצמה גם כגברת של האחוזה, זאת שמר קארות'רס היה צריך. היא טיפלה בדברים שאימי לא טיפלה בהם. כמובן, אדי ומר קארות'רס לא שכבו זה עם זה. היא היתה מבוגרת ממנו בעשרים שנה לפחות. אבל... היא טיפלה בכל הדברים. בבית, בחצר ובגינה, בניהול יומן הפגישות החברתית שלו מחוץ לעבודה. היא צפתה מראש מה הוא צריך, והיא היתה האדם היחיד שהוא כנראה לא יפטר לעולם. ברצינות, היא היתה יכולה לקרוא לו דפוק, והוא פשוט היה מגלגל עיניים. היא הפכה את עצמה לכזאת שאי אפשר להסתדר בלעדיה, ובגלל זה היא זו שקבעה איך יתנהלו העניינים בבית.

היא גם טיפלה במדוק. לכן הייתי זקוקה לה.

"ואני התגעגתי אלייך," היא ענתה, מרימה את בגדיי מהרצפה.

חתכתי חתיכה מהביצה ושמתי אותה על הטוסט שלי. "נו, באמת. אל תעשי את זה. אני אישה עכשיו. אני יכולה לסדר אחריי."

אמנם לא שילמתי את החשבונות שלי, אבל טיפלתי בעצמי לגמרי לבדי במשך שנתיים. אמא שלי הכניסה אותי לפנימייה, ואבא שלי לא נכנס לפרטים הקטנים. כשחליתי, גררתי את התחת שלי לרופא. כשהייתי זקוקה לבגדים, קניתי בעצמי. כשהגיע יום הכביסה, למדתי ליד מכונות הכביסה. אף אחד לא אמר לי אלו סרטים לראות, באיזו תדירות לאכול ירקות או מתי ללכת להסתפר. אני דאגתי לזה.

"את אישה. אישה יפה מאוד." היא חייכה, והרגשתי חמימות בחזי. "עוד כמה קעקועים, אבל הוצאת את הפירסינג, אני רואה. אהבתי את אלה שהיו לך באף ובשפה."

"כן, בית הספר שאליו הלכתי לא אהב אותם. צריך לדעת מתי לחשוף אותם ומתי להסתיר אותם."

לא הייתי אומרת שעברתי איזה שלב של התפתחות אישית מהעם האחרונה שבה אדי ראתה אותי, אבל ללא ספק צברתי הרבה צורות של ביטוי-עצמי.

היו לי פירסינג במחיצת האף – טבעת קטנה – ועוד אחד על השפה, ועגיל בלשון. אבל לא השארתי אף אחד מהם. בפנימיית סיינט ג'וזף לא הרשו פירסינג "חריג", והם הגבילו אותנו לשניים בכל אוזן. היו לי חמישה באוזן השמאלית – החשבתי את האינדסטריאל שלי כפירסינג אחד, אף שנדרשו לו שני חורים – והיו לי שישה באוזן ימין, כולל בבליטת האוזן, שניים בתנוך ושלושה בתוך גשר האוזן. בית הספר הורה לי להוציא החוצה גם את אלה.

אבל כשאמא לא ענתה לטלפון שלה כדי לטפל בתלונות שלהם, אמרתי להם בסופו של דבר: "לכו להזדיין." כשהם התקשרו לאבא שלי, הוא נתן להם תרומה נדיבה... ואז אמר להם ללכת להזדיין.

"את ומדוק, שניכם גדלתם כל כך..." היא השתתקה, ואני הפסקתי ללעוס. "אני מצטערת," היא סיימה את דבריה, לא מסתכלת עליי. אילו מישהו היה מנסה לקחת לי את הלב באותו רגע, הוא היה נזקק לשתי הידיים כדי להחזיק אותי. בלעתי את גוש המזון הגדול שהיה בפי ולקחתי נשימה עמוקה.

"למה את מצטערת?" משכתי בכתפיי.

ידעתי למה.

היא ידעה למה.

אחרי הכל, מדוק ואני לא היינו לבד בבית. כולם ידעו מה קרה.

"את לא צריכה לדאוג," היא הרגיעה אותי, יושבת בקצה המיטה. "כמו שאמרתי לך אתמול בערב, הוא לא כאן, והוא לא יחזור לכאן עד שהביקור שלך יסתיים." לא.

"את חושבת שיש לי בעיה עם מדוק, אדי?" גיחכתי.

"מדוק ואני בסדר. אני בסדר. לקחנו את היריבות האידיוטית שלנו קצת רחוק מדי, אבל היינו ילדים. אני רוצה להמשיך הלאה." שמרתי על טון קליל ועל כתפיים רפויות. שום דבר בשפת הגוף שלי לא יסגיר אותי.

"טוב, ג'ייסון חושב שזה לא בטוח. אבל הוא אומר שאת מוזמנת להישאר כאן כמה שאת רוצה. מדוק לא יהיה פה."

זאת הסיבה שבגללה הייתי זקוקה לאדי. יכולתי לדבר איתה על להביא את מדוק הביתה. פשוט לא יכולתי לומר זאת בצורה גלויה מדי.

"אני אהיה כאן רק שבוע וקצת." לגמתי מהמיץ והנחתי אותו במגש בחזרה. "בסתיו אני הולכת ללמוד בנורת'ווסטרן, אבל אהיה אצל אבא שלי בעיר למשך שארית הקיץ, עד שיתחילו הלימודים. רק רציתי לבקר לפני שאתחיל את השלב הבא."

היא הסתכלה עליי כמו שאימהות בטלוויזיה מסתכלות על בנותיהן - סוג המבט שגורם לך להרגיש שיש לך דבר או שניים ללמוד, כי, מותק, את רק ילדה, ואני יותר חכמה ממך. "רצית לעמוד מולו." היא הנהנה, עיניה הכחולות נעולות על עיניי. "כדי לפתור דברים." לפתור דברים? לא. לעמוד מולו? כן.

"זה בסדר." הנחתי את המגש על המיטה וקמתי. "אני הולכת לרוץ. הם עדיין קוצרים ומטפחים את המסלול שעובר סביב המעיין?"

"עד כמה שאני יודעת."

הלכתי לאורך החדר שעוצב מחדש ונכנסתי אל חדר הארונות, לשם השלכתי אתמול כשהגעתי את תיק הספורט.

"פאלון, את בדרך כלל ישנה בתחתונים ובטישירט קצרים כל כך, שלא מכסים לך את התחת?" שאלה אדי בקול משועשע.

"כן, למה?"

לא שמעתי שום דבר במשך כמה שניות, כשהתכופתי לקחת את התיק שלי. "אם ככה מזל שמדוק לא כאן אחרי הכל", היא מלמלה בקול משועשע והשאירה אותי לבד. התלבשתי והסתכלתי על חדר השינה שלי באור יום. החדר הישן שלי, בעיצוב חדש. כשהגעתי אתמול, אדי הובילה אותי מעלה, אל חדרי, אבל הכל נראה אחר ממה שהשארתי. הפוסטרים של ההחלקה על סקיטבורד נעלמו, הרהיטים הוחלפו, והקירות האדומים שלי היו עכשיו בצבע קרם. קרם? כן, דוחה.

היה לי קיר שלם מלא מדבקות באמפר. עכשיו היו עליו צילומים חסרי יחוד, מייצור המוני, של מגדל אייפל ושל רחובות צרפתיים מרוצפים באבנים. המיטה שלי היתה בצבע ורוד-בהיר, וכעת השידות והמיטה שלי היו לבנות. שולחן השרטוט שלי והשרטוטים שלי, המדפים עם הרובוטים מלגו ותקליטורי הסרטים והמוסיקה נעלמו. אני לא יכולה להגיד שחשבתי על משהו מהדברים האלה בשנתיים האחרונות, אבל רציתי לבכות ברגע שנכנסתי אתמול לחדר. אולי מפני שהנחתי כי עדיין יהיו שם, או שדווקא טלטלה אותי העובדה, שכל חיי יכולים להיות מושלכים כך בקלות. "אמא שלך עיצבה את החדר מחדש זמן קצר אחרי שנסעת", אדי הסבירה אז. ברור שהיא עשתה זאת.

נתתי לעצמי בערך שתי שניות להתאבל על כל השעות שביליתי בהחלקה על סקייטבורדים, שעכשיו היו בפח האשפה, ובבניה בקוביות לגו יקרות, שנרקבו כנראה עכשיו בזבל היכן שהוא.

ואז בלעתי את הכאב שהיה תקוע בגרוני והמשכתי הלאה. לעזאזל עם זה. החדר שלי היה עכשיו בוגר, ואפילו קצת סקסי. עדיין אהבתי בגדים של בנים וצורות ביטוי פרועות, אבל אמא שלי לא היתה גרועה בעיצוב.

לא היו שום מוטיבים של פרחים בחדר, הוא עוצב בשביל אדם בוגר. הגוונים הוורודים בהירים של המצעים ושל הווילונות, התמימות של הרהיטים הרומנטיים והצילומים הממוסגרים בשחור-לבן גרמו לי להרגיש כמו אישה. זה דווקא מצא חן בעיניי.

ועדיין התחשק לי להרוג אותה על כך שהשליכה את חפציי. החלק הטוב ביותר בכך שאמא שלי נישאה לג'ייסון קארות'רס היה שהבית שלו היה ממוקם בסבן הילס וואלי, קהילת מגורים מגודרת – אם אפשר היה לקרוא לזה "קהילה", כשהשכן הקרוב ביותר שלך גר במרחק של כמעט קילומטר לכל כיוון.

חארות עשירים אוהבים את בתי הכפר שלהם, את המרחב שלהם ואת נשותיהן שנועדו לקישוט, גם אם לא השתמשו באף אחד מאלה.

כאשר חשבתי על אבי החורג, תמיד עלה בראשי ריצ'רד גיר באישה יפה. מכירים את הבחור שמזמין את סוויטת הפנטהאוז במלון, אבל פוחד מגבהים? אז למה לעזאזל הוא הזמין את סוויטת הפנטהאוז?

בכל אופן, זה היה ג'ייסון קארות'רס. הוא קנה בתים שלא גר בהם ומכוניות שלא השתמש בהן, ונישא לנשים שלא חי איתן.

למה?

שאלתי את עצמי את זה כל הזמן. אולי הוא היה משועמם. אולי הוא חיפש משהו שלא הצליח למצוא.

או שאולי הוא פשוט היה חרא עשיר.

למען ההגינות, אמא שלי היתה זהה לו בעניין הזה. פטרישה פאלון נישאה לאבי, קירן פירס, לפני שמונה-עשרה שנים. יומיים לאחר מכן אני נולדתי.

ארבע שנים מאוחר יותר הם התגרשו, ואמי לקחה אותי – מקור ההכנסה שלה – לכל הרפתקאות 'חיפוש הזהב' שלה.

היא נישאה ליזם, שהפסיד את העסק שלו, ולמפקד במשטרה, שהתברר כי עבודתו לא היתה מספיק זוהרת לטעמה של אמי. אבל דרכו היא פגשה את בעלה הנוכחי, ואצלו אמא שלי מצאה בדיוק את מה שחיפשה: כסף ויוקרה.

נכון, גם לאבא שלי היה את זה. בחוגים מסוימים. לא שהתעסקתי בזה.

אבל אבא שלי תמיד חי מחוץ לגבולות החוק – רחוק מאוד מגבולות החוק – וכדי להגן על משפחתו הוא שמר אותנו מוסתרים ושקטים. לא ממש חיי הזוהר שאליהם שאפה אמא שלי. ולמרות ההחלטות האנוכיות שלה אהבתי את המקום, שאליו הגעתי בסופו של דבר. אהבתי להיות כאן. תמיד אהבתי.

כל האחוזות היו בנויות מאחורי כבישי-גישה גדולים וקבוצות קטנות וצפופות של עצים. אהבתי אז לרוץ – או אפילו ללכת – לאורך הדרכים השקטות, המבודדות, אבל מה שציפיתי לו יותר כעת היה האופן שבו הקהילה היתה מחוברת אל אזור הנופש מיינס אוף ספיין, שהיו בו שבילי יער צרים ומעיינות עמוקים.

אבן החול מכל עבר, העשב הירוק והשמיים הכחולים המושלמים מלמעלה הפכו את זה למקום מושלם ללכת בו לאיבוד.

זיעה זרמה במורד צווארי, כשהלמתי בשיא הכוח על דרך העפר שמתחת לכפות רגליי.

"Schism" של להקת טול התנגן באזניות, כששקעתי בהרהורים לאורך השביל, והייתי צריכה להזכיר לעצמי לשמור על עיניים פקוחות. אבא שלי לא אהב שאני רצה לבד. הוא שנא את הרעיון שאני רצה באזורים שקטים, לא מאוכלסים. יכולתי לשמוע את קולו בראשי: "ראש למעלה וקחי איתך אמצעי הגנה!"

הוא הזמין חבילה של מכנסי ריצה קצרים עם נרתיק לאקדח מחובר אליהם מאחור, אבל אני סירבתי ללבוש אותם. אם הוא רצה שאמשוך פחות תשומת לב, זו ממש לא היתה הדרך לעשות זאת.

אם תרוצי בתחתונים שלך, מישהו יקבל את הרעיון הלא נכון, הוא נהג לומר. ואז אני אצטרך לפגוע באנשים. את יודעת שאני מעדיף לעשות את זה כמה שפחות.

לא רצתי בתחתונים. אבל מכנסי ריצה קצרים מלייקרה וחזיית ספורט? פאק, זה היה לזהט. אז התפשרנו. הוא הזמין במיוחד בשבילי צמיד, שעוצב כך שהיו בו סכין-כיס קטן ותרסיס לפלפ בכמות קטנה. זה נראה כמו צמיד-מזל חולני, עקום, אבל זה גרם לו להרגיש יותר טוב לדעת שאני עונדת את זה בכל פעם שאני יוצאת לרוץ.

סרקתי את השביל לפניי – כי אני מקשיבה לאבא שלי ---וראיתי אישה צעירה, בערך בגילי, עומדת בין השביל לאגם הקטן, מסתכלת לעבר המים. ראיתי שהשפתיים שלה התעקלו מטה, וכי משכה באפה. ואז שמתי לב לכך שהסנטר שלה רועד. האטתי למצב הליכה, ובחנתי אותה. היא היתה לבושה כמוני, במכנסי ריצה קצרים ובחזיית ספורט, ועל פי מה שיכולתי לראות, היא לא נפגעה. לא היו שם עוד רצים או מטיילים. היא פשוט עמדה שם, בעיניים מצומצמות, צופה באדוות הקטנות על המים.

"שירים יפים", צעקתי בניסיון להתגבר על הרעש שהגיע מהאייפוד שהיה קשור לזרועה. היא הפנתה את ראשה לעברי ומייד מחתה את זווית עינה. "מה?" היא הוציאה את האוזניות. "אמרתי 'שירים יפים', חזרתי, שומעת את 'Paradise City' של גאנז נ' רוזס צועק מהאזניות שלה.

היא החניקה צחוק, ופניה האדומות התבהרו קצת. "אני אוהבת את האולדיז". היא הושיטה את ידה. "היי, אני טייט."

"פאלון." הושטתי את ידי ולחצתי את ידה.

היא הנהנה והסתכלה הצידה, מנסה לנגב בסתר את הדמעות שנותרו בעינה.

טייט. רגע... שיער בלונדיני, רגליים ארוכות, שדיים גדולים...

"את טייטום ברנדט", נזכרתי. "תיכון שלבורן?"

"כן." היא כרכה את חוט האוזניות שלה סביב צווארה.

"אני מצטערת, אני לא חושבת שאני זוכרת אותך."

"זה בסדר. עזבתי בסוף כיתה י'."

"אה. לאן עברת?" היא הביטה בעיניי כשדיברנו.

"לפנימייה במזרח."

גבותיה התרוממו. "פנימייה? איך זה היה?"

"קתולי, מאוד קתולי."

היא הנידה בראשה וחייכה, כאילו לא היתה מסוגלת להאמין במה שסיפרתי לה. או שאולי חשבה שזה מגוחך. לא קורה בעולם שלה שאנשים שולחים רחוק את הילדים הלא-רצויים שלהם? לא? מוזר.

הרוח נשבה על השביל, גורמת לעלים לרשרש, מהווה נחמה מבורכת לעורי החם והלח. "אז פשוט חזרת לקיץ שלפני הקולג', או לתמיד?" היא שאלה, ואז התיישבה על הקרקע והסתכלה עליי. ראיתי את זה כהזמנה וגם אני התיישבתי.

"רק לשבוע או משהו כזה. אני אלמד בשיקגו. ואת?"

היא הביטה מטה, החיוך נעלם מפניה. "הייתי אמורה ללכת לקולומביה. אבל לא עכשיו." "למה?"

קולומביה היתה בית ספר נהדר. הייתי מנסה להתקבל לשם, אבל אבא שלי לא רוצה שאהיה קרובה כל כך לבוסטון. ככל שאהיה רחוקה יותר ממנו, כך בטוח יותר, הוא אמר. "לאבא שלי יש קצת... עניינים." יכולתי לראות את ריסיה הלחים, כשנשענה על כפות ידיה והמשיכה לבחון את האגם הקטן שמולנו. "כבר הרבה זמן, כנראה. אני חושבת שעדיף שאישאר קרוב לבית."

"בטח קשה לוותר על קולומביה," אמרתי.

היא הבליטה את שפתה התחתונה והנידה בראשה. "לא, למעשה לא חשבתי על זה פעמיים. כשמישהו שאת אוהבת צריך אותך, את סופגת את זה. אני פשוט מתבאסת שהוא לא סיפר לי. היו לו שני התקפי לב, וגיליתי את זה רק דרך חשבונות בית החולים שלא הייתי אמורה לראות."

היא התנהגה כאילו לא היתה שם בכלל אפשרות בחירה. כאילו זה היה כל כך קל. אבא שלי חולה. אני נשארת. קינאתי בנחישות שלה.

"ואו, אני מצטערת." היא חייכה והזדקפה, מנקה את ידיה מהאבק.

"אני מתערכת שאת שמחה שעצרת להגיד שלום."

"אני בסדר. איפה את חושבת שתלכי ללמוד עכשיו?" הסתכלתי עליה וראיתי שיש לה קעקוע קטן על העורף. במקום שבו העורף נפגש עם הכתף... הוא לא היה גדול, אבל יכולתי להבחין בלהבות מתפרצות מתוך עששית שחורה.

"טוב, התקבלתי לנורת'ווסטרן," היא אמרה. "זו אופציה טובה בשביל התואר שלי, בערך

שעה נסיעה מכאן. ככל שאני חושבת על זה יותר, כך אני מתרגשת יותר."

הנהנתי. "שם אני אלמד."

היא הרימה את גבותיה, מופתעת. "יפה, יפה.... את אוהבת שירים ישנים כמו של גאנז נ' רוזס, את הולכת לנורת'ווסטרן, יש לך קעקוע נחמד"--- היא הצביעה על קעקוע ה Out of Order שנכתב מאחורי האוזן שלי, על קו השיער---"ואת רצה. תגידי לי שאת מתעניינת במדע, וייתכן שמצאתי את הנפש התאומה הנשית שלי."

"אני אלמד הנדסת מכונות," דיקלמתי, מקווה שזה יהיה מספיק קרוב.

היא שלחה אגרוף כדי לתת לי חבטה קטנה וחייכה. "מספיק קרוב."
החיוכים שלה היו תכופים הרבה יותר מאשר קודם לכן, כשראיתי אותה. היא כנראה הצליחה לגרום לדבר 1 ולדבר 2 לעזוב אותה במנוחה, או שהעמידה אותם במקומם. "אז," היא התחילה לומר, נעמדה והברישה את האבק מישבנה. "חבר שלי עושה מסיבה מחר בערב. תבואי. אין לו שום בעיה עם זה שבנות יפות נוחתות אצלו. אולי תצטרכי לוותר על התחתונים שלך ליד הדלת, אבל אני אגן עלייך."
גם אני נעמדתי. "הוא נשמע מופרע."
"הוא מנסה." היא משכה בכתפיה, אבל יכולתי לראות את החיוך הקטן הגאה מתחת למחווה הזאת. היא לקחה את הטלפון שלי מידי והקלידה כמה מספרים. "אוקיי, התקשרתי לעצמי. עכשיו יש לך המספר שלי, אז תשלחי הודעה אם את מעוניינת. אשלח לך את הכתובת ואת השעה."
"של מי המסיבה?" שאלתי, לוקחת את הטלפון בחזרה.
"זה בבית של מדוק קרות'רס."
סגרתי את הפה ובלעתי את הרוק, כששמו הוזכר.
היא המשיכה. "הוא ידרוש שתלבשי ביקיני, אבל אם את בועטת לו בביצים, הוא יסתום." היא עצמה עיניים בהתנצלות. "הוא אחד החברים הכי טובים שלי. פשוט לוקח קצת זמן להתרגל אליו," היא הסבירה.
חברים הכי טובים? הא?
הנשימה שלי הפכה רדודה. מדוק תכנן לעשות מסיבה מחר בערב?
היא התרחקה, מתכוננת לעזוב. "להתראות מחר, אני מקווה!"
ואז היא נעלמה, ואני עמדתי שם, מביטה לשמאל ולימין, מחפשת אחר---לא-יודעת-מה.
מדוק מיוודד עם טייטום ברנדט?
איך זה קרה לעזאזל?
"אני אוהב את המתכת הזאת בפה שלך. שמעתי שפירסינג בלשון יכול לעשות כיף בכל מיני מקומות, לא רק נשיקות." הוא תופס לי את השיער, נושם לי לתוך הפה. "אז את באמת ילדה רעה או רק מעמידה פנים שאת כזאת? תראי לי." אני לא בטוחה מה העיר אותי קודם. הבחילה שהתגלגלה לי בבטן כמו רעם או האדרנלין שזרם לי בעצבים מרוב התרגשות. בחילה והתרגשות. גועל וריגוש. למה הרגשתי את שני הדברים בו-זמנית?
ידעתי שהבחילה היתה בגלל החלום.
אבל ההתרגשות? הריגוש?
ואז הבחנתי שהתעוררתי. זרימת האוויר בחדר השתנתה. כעת האוויר זרם אל תוך המסדרון. הלב שלי דפק מהר יותר, והבטן שלי היתה מלאת פרפרים. שרירי נמתחו בתגובה בגלל הריגוש שזרם דרכם בחוזקה.
דלת חדר השינה שלי היתה פתוחה!

פקחתי עיניים באחת והתיישבתי במיטה, הלב שלי נתקע בגרון.
דמות כהה, גדולה בהרבה ממה שזכרתי, עמדה בפתח. כמעט צרחתי, אבל סגרתי את פי
ובלעתי רוק.
ידעתי מי זה היה, וללא ספק, לא פחדתי ממנו.
"מדוק", סיננתי, "צא החוצה."

פרק 3

מדוק

נשענתי על מסגרת הדלת, מקרב את בקבוק הבירה אל שפתיי.
היא צדקה. אני צריך לצאת החוצה. רעיון פאקינג גרוע להישאר, גבר.
אבל מסיבה כלשהי הייתי פשוט חייב לראות בעצמי.
אני לא יודע למה לא האמנתי. אבא שלי סיפר לי, ואדי אישרה זאת, אבל פשוט לא יכולתי
לעכל את העובדה שפאלון פירס חזרה העירה אחרי כל כך הרבה זמן.
סבלתי מהנגאובר מגעיל בבוקר, תודות לה, ואז נהגתי הביתה אחרי שידעתי שכולם כבר יהיו
במיטה. לא היתה לי שום תכנית לבוא לחדר שלה, ולא היתה לי שום תכנית להיכנס, אבל
הייתי סקרן מדי, לעזאזל. איך היא עכשיו? היא השתנתה? והיו כמה תשובות שהייתי צריך,
גם אם אהבתי את זה וגם אם לא.
היא הושיטה יד ולקחה את המשקפיים - בעלי המסגרת השחורה - משידת הלילה. הירח היה
מוסתר הלילה, לכן לא יכולתי לראות כלום. רק את קו המתאר שלה.
"אז באמת חזרת." עזבתי את המשקוף ופסעתי באיטיות אל קצה המיטה.
"אתה לא אמור להיות כאן. אדי אמרה שאתה מתארח אצל חברים."
מה, לכל הרוחות?

הם צדקו. היא באמת פחדה ממני. אבל למה? מה לעזאזל עשיתי לה אי פעם?
מחצתי את הבקבוק הירוק שבידי וניסיתי לראות אותה בחשיכה. היא לבשה טישרט כחולה
כהה עם איזו כתובת מפותלת באותיות לבנות שלא הצלחתי לקרוא. והשיער שלה היה
מפוזר. בעבר היו לה פירסינג, אבל עכשיו לא הצלחתי לראות כלום.
"זה הבית של אבא שלי," דיברתי בשקט וזקפתי את גבי. "ויום אחד כל החרא הזה יהיה שלי,
פאלון. המיטה הזאת שאת ישנה בה, יחד עם כל שאר הדברים שנמצאים תחת קורת הגג
הזו."

"לא אני, מדוק. אין לך בעלות עליי."
"כן, נפנפתי אותה. הייתי שם. עשיתי את זה. סימנתי וי. תודה."
"צא החוצה," היא פקדה בטון נוקשה.
לקחתי עוד לגימה מהבירה. "הקטע הוא, פאלון... אמרתי לך כבר בעבר לנעול את הדלת אם
את רוצה שאישאר בחוץ. הדבר המצחיק הוא ש...." נשענתי קדימה. "אף. פעם. לא. עשית.
את. זה."

בתנועה מהירה אחת היא העיפה את השמיכות ונעמדה על המיטה. היא הסתערה אל קצה
המיטה ונתנה לי סטירה, עוד לפני שקלטתי מה קורה.
כמעט צחקתי. כן, בטח!

הגוף שלי נשאר במקום, אבל הראש שלי סב הצידה בגלל המכה, ועצמתי עיניים מתוך
רפלקס. הצריבה התחילה כמחטים קטנות אחדות מתחת לפני השטח, ואז התפרצה

והתפשטה כמו חשמל. השארתי את עיניי עצומות למשך שניות ארוכות מהדרוש, מתענג על התחושה.

המיטה הגביהה אותה, וכך היא היתה גבוהה ממני בחמישה-עשר סנטימטרים. הפניתי את ראשי לאט בחזרה אליה, מקדם בברכה את מה שהיה לה לתת. היא הסתכלה אליי למטה במבט זועף. "הייתי בת שש-עשרה וטיפשה מכדי להרחיק אותך ממני," היא פלטה. "לא ידעתי שיש לאחרים מברשות שיניים יותר גדולות ממך. ובשנתיים האחרונות היו לי יותר טובים ממך, אז אתה יכול להיות בטוח שהדלת תהיה נעולה מעכשיו והלאה."

לפעמים העליתי על פניי חיוכים, שלא באמת התכוונתי אליהם. לפעמים התכוונתי אך לא העליתי אותם על פניי. לא רציתי שהיא תדע עד כמה השתוקקתי לזה. נשכתי את שפתי התחתונה.

היא הסתובבה כדי לחזור אל המיטה, ואני הושטתי יד ומשכתי את קרסולה מתחתיה. היא נפלה על המזרן, נחתה על הבטן, ואני זינקתי, נשכבתי על הגב שלה ולחשתי לה באוזן: "את חושבת שהייתי בכלל נוגע בך עכשיו? את יודעת איך הייתי קורא לך? כוס-זמין. זה היה לי נוח כשהייתי צריך להתפרק, פאלון."

היא הפנתה את ראשה כדי להסתכל בי, אבל לא הצליחה להסב אותו, כשהמשקל שלי היה על גבה.

"אל תחשוב שאי פעם חשבתי שזה היה יותר מזה, מדוק. זה שעמם אותי. היה חמוד לראות אותך מתפאר בכישורים שלך, ואף פעם לא צחקתי כל כך." יכולתי לשמוע את החיוך בקולה. "אבל עכשיו אני כבר יודעת מה טוב," סיימה.

"כן?" שאלתי. "מפשקת רגליים בכל מקום כמו אמא שלך? צדקת, פאלון. אין ספק שאת מגיעה רחוק."

דחפתי את עצמי מהמיטה וצפיתי בה מסתובבת ומתיישבת. ואז ראיתי מה היא לובשת. טישרט ותחתוני ביקיני.

שיט. נעצתי בה מבט ממושך.

הזין שלי קפץ והתחכך במכנסי הכדורסל הקצרים שלי, ואני קמצתי אגרופי, מאלץ את עצמי להישאר בשליטה. "אבל," המשכתי, "אל תפריזי בערך עצמך, בייבי. את לא יכולה לסלק אותי מהבית שלי. אני גר כאן. לא את."

החזה שלה עלה וירד בעוצמה, והכעס בעיניה העלה שוב את כל מה שחיייתי במשך שנתיים. הפירסינג שהיו לה בפנים נעלמו, ואני הצטערתי על כך, אבל השיער שלה היה בלגאן יפהפה. כמו שהוא תמיד נראה בלילה. היא עדיין הרכיבה את המשקפיים הסקסיים שלה, ולא יכולתי שלא לחשוב על הרגליים החזקות האלה. הייתי שם.

והמזג שלה? כן, אין ספק שהיה בה דם אירי.

"מדוק?"

נשמתי עמוק והסתובבתי, רואה את האנה עומדת בפתח בביקיני.

"הג'קוזי מוכן," היא אמרה, ידיה על מותניה.

הסתכלתי על פאלון, שעדיין ישבה על המיטה בעיניים פעורות למראה הדייט שלי.

חייכתי.

"תישארי," אמרתי לה בקול רגוע. "תאכלי את האוכל. תשתמשי בבריקה, ואז כשתעזבי,

תמצאי לך פאקינג חיים משלך."

פרק 4

פאלון

ידעתי בדיוק מה אני הרגשתי לגבי מדוק. וידעתי בדיוק למה הרגשתי ככה. שנאתי אותו. שנאתי את מה שעשה לי. אבל למה לעזאזל הוא שנא אותי? קרצפתי את פניי, עושה את טקסי הבוקר הרגילים שלי, ותוך כדי כך חשבתי עליו. מדוק התנהג בגסות אתמול בלילה. הפכפך. אין ספק שהוא תיעב אותי. זה לא היה חלק מהתכנית. נכון, נשאר בינינו עניינים לא סגורים, אבל מה היתה הבעיה שלו? הוא קיבל מה שרצה, לא? למה הוא היה כעוס כל כך?

ייבשתי את פניי והרכבתי את המשקפיים, וכשירדתי במדרגות חזרתי בראשי על המילים שאמר אתמול בלילה.

"את חושבת שהייתי בכלל נוגע בך עכשיו? את יודעת איך הייתי קורא לך? כוס-שנמצא-קרוב. זה היה לי נוח כשהייתי צריך להתפרק."

הוא אף פעם לא היה אכזרי כל כך. אפילו לא לפני שהתחלנו--- צעקה חזקה הדהדה במסדרון הארוך המוביל אל המדרגות, ואני נעצרת. "מדוק, תוריד אותי!" קולה של אדי נשמע מאי שם למטה. שילבתי את זרועותי על חזי, קולטת שאני עדיין בגופייה, בלי חזייה, ומדוק עדיין בבית. מהר מאוד הרפתי את זרועותי. הוא עדיין כאן. בסדר. כאן הוא צריך להיות, ועכשיו לא אצטרך לשכנע את אדי לתת לו לחזור הביתה.

הרכנתי את ראשי, ישרתי את כתפי וירדתי למטה. כשנכנסתי למטבח, ראיתי את מדוק עומד מאחורי אדי ומושיט יד מעבר לכתפה כדי לטבול את הכפית שלו בחמאה שהיא ערבבה. חיוכו הקליל, שתמיד הגיע לעיניו, עצר אותי, וצמצמתי את עיניי. *תפסיק לחייך*, הוריתי לו בראשי. צמצמתי את עיני עוד יותר, כך שהגבות שלי ככל הנראה נפגשו. הוא הפך את הכפית ודחס את העיסה השוקולדית לפיו, כשאדי מנסה לחטוף את זה בחזרה. הוא התרחק, והיא ניסתה לתת לו מכה על הראש, אבל שניהם צחקו. "אל תכניס את הכפית שוב, חצוף שכמוך! לא ככה לימדתי אותך." היא נופפה בכף העץ הגדולה מול פניו, מתיזה טיפות של חמאה על חולצתה הלבנה, אם כי לבשה סינר.

מדוק קרץ אליה והלך לעבר המקרר, כפית כסופה עדיין מציצה מפיו --- לכו תבינו---ולקח משם משקה אנרגיה.

מבטי נדד אל הקעקוע הענק שעל גבו, שנמתח מכתף עד כתף. וליבי החסיר פעימה. *האם זה השם שלי?* ניערתי ממני את הרעיון המגוחך. לא. בקעקוע היה כתוב "פלאן". הם טשטשו את האות ו' על ידי כך שקעקעו אותה באופן כזה, שנראתה כמו להבות.

זה היה קעקוע יפה, והייתי חייבת למנוע מעצמי לחשוב עד כמה זה הפך אותו סקסי יותר.
קעקועים הפכו כל אחד לסקסי יותר.

אמא שלי ----כשדיברתי איתה ----דאגה תמיד להעיר על האופן שבו איראה בגיל שמונים עם קעקועים.

אני איראה מדהים.

מכנסי הג'ינס שלו היו תלויים נמוך בלי חגורה, והוא לא לבש חולצה, כאילו רק התעורר ושכח לסיים להתלבש. אבל מי אני שאדבר? עמדתי שם במכנסי שינה קצרים ובגופייה, נראית הרבה פחות מהוגנת. השיער שלי היה פרוע, מפוזר על פניי ועל גבי, סבוך בקשרים. הוא היה רענן וזוהר, אני הייתי נבולה.

"פאלון!" קראה אדי, ואני מצמצתי. "קמת." היא לא הצליחה להסתיר את תחושותיה. אפשר היה לקלוט את הטון העצבני בקולה.

פניו של מדוק לא היו מופנות אליי, אבל הבחנתי באופן שבה זרועו קפאה לשנייה כשלקח לגימה מהמשקה שלו. הוא התאושש במהירות.

"כן," אמרתי באיטיות. "קשה לישון עם כל המהומה כאן למטה."

מדוק הפנה את ראשו והסתכל עליי מעבר לכתפו בגבה מורמת. הוא נראה מעוצבן. מבטו ירד אט אט, קולט את המראה שלי או אולי רק מנסה לגרום לי להרגיש לא נוח, אבל הלחיים שלי התלהטו מייד בכל מקרה. הוא מדד את החזה שלי, את הבטן, עד שהגיע אל בהונות רגליי היחפות, ואז חזר מעלה לפגוש את עיניי. הגועל ניכר בבירור בעיניו הכחולות העמוקות.

אותה התרחבות נחיריים כמו אתמול בלילה הופיעה שם גם עכשיו, אבל מבטו היה ריק. הידקתי שיניים כדי לאלץ את עצמי לנשום לאט יותר. אסור היה לי להתרגז בשל האופן שבו הסתכל עליי. אימנתי את עצמי לא להתרגז.

אחרי הכל, מדוק תמיד היה רגוע, כל כך רגוע במשך כל הזמן הדפוק שגדל. הוא לא צעק ולא הפגין את כעסו עד שהרגיש שאינו יכול עוד.

ואף פעם אי אפשר היה לדעת מתי בדיוק זה יקרה. זה היה החלק המפחיד אצלו.

"פאלון, מדוק הפתיע אותי הבוקר," מיהרה אדי להסביר. "אבל הוא יעזוב אחרי ארוחת הבוקר, נכון?" היא שאלה את מדוק, רומזת לו בגבות מורמות.

הוא הסתכל אליה ובחזרה אליי, שובבות ועונג ניכרים בבירור בהבעת פניו.

הוא הניד בראשו. "לא," הוא אמר, מבטל את החשש של אדי, כאילו רק אמר לה שהוא לא רוצה קינוח. "פאלון ואני דיברנו אתמול בלילה. אנחנו בסדר." הוא הסתכל עליי, עיניו מתכווצות בעודו מחייך. "תכננתי לי קיץ מעולה, וזה בית גדול. נכון, פאלון? אנחנו נתנהג יפה או שנשתדל לא להיתקל זה בזו."

הוא הנהן כשדיבר, מסתכל על אדי באותו מבט תמים, נטול-דאגות, בעיניים פקוחות לרווחה, כמו שראיתי אותו עושה מיליון פעמים.

זאת הסיבה שמדוק עתיד היה להיות עורך דין גדול כמו אבא שלו. לעבוד על אנשים זה לא רק עניין של המילים שאמרת - זה גם עניין של שפת גוף, של טון, ושל תזמון. להקפיד על קול טבעי, על גוף נינוח, ולהסיח את דעתם על ידי כך שתשנה את הנושא מהר ככל האפשר.

הנה זה בא - שלוש, שתיים, אחת...

"נו", הוא דחק באדי. "זה בסדר."

הוא נעמד מאחוריה ליד הכיור וכרך את זרועו סביבה, מחבק אותה קרוב, בעוד עיניו נותרו מקובעות עליי. "רק תסיימי להכין לי את פנקייק השוקולד שלי. אני פאקינג מורעב."

"מדוק!" היא לחשה-צעקה, נזפת בו אך לא מצליחה להסתיר את חיוכה.

זזהו זה. הוא ניצח.

או כך הוא חשב.

כחכחתי בגרוני. "כן, מדוק צודק, אדי, אין לי שום בעיה עם זה. אמרתי לך אתמול." ראיתי

את מדוק מרים גבות בתמיהה. אני מתערבת שהוא חשב שאריב איתו. "בכל מקרה, אני

עוזבת בעוד שבוע. הגעתי רק כדי לאכול ולהשתמש בבריכה."

נתתי לסרקזם לטפטף באיטיות מקולי, ומבטי ננעל על מבטו. התגעגעתי למשחקים האלה

איתו יותר ממה שהייתי מוכנה להודות.

"לאן את הולכת?" הוא שאל, נשען במרפקיו על האי הרחב עשוי הגרניט.

"שיקגו. אני מתחילה ללמוד בנורת'ווסטרן בסתיו. ואתה?"

"נוטרה דאם." הוא נאנח, מהדק את שפתיו. רמז קל של כניעה בקולו.

לא בדיוק כניעה. השלמה. כאילו הפסיד בקרב.

נוטרה דאם היתה בית הספר של המשפחה. אביו של מדוק, הדודות והדודים שלו, וגם סבא

שלו, כולם למדו שם. מדוק לא סלד מהאוניברסיטה הזאת, אבל גם לא ידע אם הוא באמת

אוהב אותה. היה קשה לדעת אם היו לו חלומות כלשהם משלו מלבד אלה שאביו תכנן לו.

"אה, נכון!" אדי השליכה את הכף לתוך הקערה וניגבה את ידיה בסינר. "שכחתי לגמרי לתת

לכם את מתנות סיום הלימודים שלכם." היא הלכה לאורך המטבח ושלפה שני "דברים"

מאחד הארונות.

"פאלון, לא ידעתי שתהיי כאן, אבל בכל מקרה קניתי משהו כדי לשלוח לך. הנה." היא

הושיטה גם למדוק וגם לי משהו שנראה כמו מנורות. פלסטיק שחור בחלק התחתון,

וקפסולת זכוכית בחלק העליון. על החלק התחתון הופיעו חמש שורות של האלפבית.

"קריפטקס!" חייכתי אליה, בזמן שמדוקס הסתכל על זה כאילו זה תינוק חייזר.

"אבל...." הוא קימט את גבותיו. "את יודעת שרק רציתי לראות אותך בביקיני," הוא אמר

לאדי.

"אוי, שתוק כבר," היא נופפה בידה.

"מה זה?" הוא עדיין לא נראה שבע רצון כשבחן את הקופסה.

"זאת חידת קריפטקס, הסבירה אדי. "אתה צריך לפתור את החידה שהדבקתי למטה ולהזין את התשובה שכוללת חמש אותיות כדי לפתוח את המתקן. ואחר כך תוכלו להוציא את המתנה שבפנים."

מדוק קרא את שלו בקול רם. "בלילה הם באים בלי שיזמנו אותם, וביום הם הולכים לאיבוד בלי שיגנבו אותם. מי הם?" עיניו ננעצו באדי. "ברצינות?" הוא הרים את זרועו, מעלה את הקריפטקס גבוה מעל ראשו, ואדי הושיטה יד ותפסה אותו. "לא. שלא תעז!" היא צעקה, תוך כדי כך שהוא צוחק.

"אתה לא שובר את זה כדי לפתוח! תשתמש במוח שלך." "את יודעת שאני דפוק בדברים כאלה." אבל אז הוא התחיל להזיז את האותיות, מנסה לנחש את התשובה.

קראתי את שלי. "מה הופך רטוב יותר ככל שהוא מייבש?" נ, באמת. גיחכתי וסובבתי את האותיות כדי לקבל "מגבת". הקריפטקס נפתח, והוצאתי משם כרטיס מתנה לחנות החלקה שבעבר נהגתי לבקר בה לעיתים קרובות. "תודה, אדי," צייצתי. לא רציתי להגיד לה שאני כבר לא מחליקה. הסתכלתי על מדוק, שעדיין עבד על החידה שלו בגבות מורמות. הוא נאבק, וככל שנאבק יותר, כך הרגיש טיפש יותר. הלכתי לשם, הוצאתי את הקריפטקס מידי, נשימתי נעצרת רק לרגע כשאצבעותיי נגעו באצבעותיו.

הסתכלתי על החידה ודיברתי בשקט תוך כדי סיבוב האותיות. "בלילה הם באים בלי שיזמנו אותם, וביום הם הולכים לאיבוד בלי שיגנבו אותם." זה התאים, ואני פגשתי את עיניו הרוכות בוהות בי, לא בקריפטקס. "כוכבים," אמרתי, כמעט בלחישה.

הוא לא נשם. מבטו היה נוקשה. כשהוא התבונן בי, הזכיר לי את הפעמים הרבות כל כך שבהן התבוננתי בו, רוצה דברים שפחדתי לבקש.

אבל היינו שונים עכשיו. רציתי רק שיכאב, ואם לשפוט על פי הבחורה שאיתה הגיע הביתה אמש, מדוק עדיין נשאר כמו שהיה. נצלן.

עצמתי את עיניי, מנסה להיראות משועממת, כשדחפתי את הקריפטקס הפתוח-עכשיו בחזרה אליו.

הוא נשם נשימה עמוקה וחייך. הרגע העז שבו היינו מרוכזים יחד התפוגג. "תודה." ואז פנה אל אדי. "את רואה? אנחנו מסתדרים יפה."

הוא עזב דרך דלתות ההזזה מזכוכית, המובילות אל הפאטיו הרחב ואל אזור הברכה, עם כרטיסהמתנה שקיבל למסלול הקארטינג.

בלעתי רוק, מנסה להרגיע את הסערה בבטני. "אז זהו?" שאלתי את אדי. "את נותנת לו להישאר, בסופו של דבר?"

"אמרת שזה בסדר מצידך."

"כן, זה בסדר, מיהרתי להוסיף. אני פשוט...אני פשוט לא רוצה שתסתבכי עם הבוס."
היא שלחה אליו חצי חיוך והתחילה לשפוך חמאה על משטח הצלייה.
"את יודעת שמדוק התחיל שוב לנגן בפסנתר?" עיניה נשארו דבוקות במשימה שלה.
"לא, השבתי, תוהה לגבי שינוי נושא השיחה. "אבא שלו בטח שמח מאוד."
מדוק קיבל שיעורי נגינה מאז שהיה בן חמש, במיוחד בפסנתר. ג'ייסון קראות'רס רצה שבנו יהיה נגן מיומן, אבל כאשר מלאו למדוק חמש-עשרה – בערך בתקופה שאימי ואני עברנו לגור איתם – הוא נוכח לדעת שאבא שלו פשוט רצה שיפיע. עוד משהו שמר קארות'רס יוכל להתרברב ולהתגאות בו.
לכן מדוק הפסיק. הוא סירב לקחת שיעורים ואיים לשבור את הפסנתר, אם לא יסלקו אותו מטווח ראייתו. העבירו את הפסנתר למרתף, שם הוא ניצב יחד עם מתקן ה"חצי-צינור" ששימש אותי להחלקה.
אבל תמיד תהיתי...
מדוק כן אהב לנגן. זו היתה בשבילו דרך לפרוק מתחים. או כך נראה היה. בדרך כלל הוא התאמן על מה שנדרש בשיעורים, אבל היה ניגש מרצונו אל הפסנתר כשהיה עצוב או ממש שמח.
לאחר שהפסיק לנגן, כשצורת הפורקן הזאת כבר לא היתה זמינה, הוא התחיל לעשות שטויות: להסתובב עם התת-רמה הזו, ג'ארד טרנט, להציק לטייטום ברנדט או לפרוץ לבית הספר כדי לגנוב חלקי מכוניות, דבר שאף אחד לא ידע עליו מלבדי.
"אה, אני בספק אם אבא שלו יודע," אדי המשיכה. "מדוק עדיין לא מופיע ולא לוקח שיעורים. זה משהו שהוא עושה באישון-לילה, כשכל הבית ישן ואף אחד לא יכול לראות או לשמוע אותו." היא עצרה והסתכלה עליו. "אבל אני שומעת אותו. הנקישה הקלה של הקלידים מגיעה למעלה מהמרתף. בקושי שומעים את זה. כמעט כמו רוח רפאים, שאינה מסוגלת להחליט אם להישאר או ללכת."
חשבתי על מדוק מנגן למטה באמצע הלילה. איזה סוג של שירים הוא ניגן? למה הוא עשה זאת? ואז זכרתי את מדוק בליל אמש. זה שרמז שאני זנזונת נצלנית.
והקצב המהיר של הלמות ליבי הוא לחבטה עמומה.
"מתי הוא התחיל שוב לנגן?" שאלתי, מסתכלת על הפאטיו, שם הוא דיבר בטלפון.
"לפני שנתיים," היא אמרה ברכות. "ביום שעזבת."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת מארז 'נפלנו כך' לחצי כאן